

СЛѢПАТА КЛАВДИЯ.

(Исторически очеркъ).

Настѣпили послѣднитѣ минути на града *Римъ*. Великата империя, която въ стари врѣмена владѣла половината на свѣта, сега загинвала.

— Тежко ни! — въздишалъ римскиятъ народъ, — Германцитѣ пакъ се готвятъ да нахлуятъ въ нашата цвѣтуща страна, безъ да може нашия слабъ царъ да ни защити. А Германцитѣ сж храбри и жестоки. Прѣдводителътъ имъ *Аларихъ* е искусенъ пълкводець. Горко ни; ще загини *Римъ*!...

Като страшенъ облакъ нахлулъ *Аларихъ* и плѣнилъ цѣлата римска земя. Славниятъ *Римъ* билъ прѣвзетъ, запаленъ и ограбенъ отъ неприятелскитѣ войници.

Най-жестокъ отъ Германскитѣ прѣдводители билъ *Хензерихъ*. Всички треперяли прѣдъ него. Само една слаба дѣвойка не му се покорила.... Тя се казвала *Клавдия*, дъщеря на одного отъ Римскитѣ *сенатори*.

Еднѣжъ *Ензерихъ*, като прѣпускалъ въ околността на *Римъ* съ шайка отъ своитѣ войници, отбилъ се въ богатата лѣтна кжща (вила — въ красива мѣстность) на сенатора *Руфа*.

Кжщата веднага била обградена. *Руфъ* и жена му убили. Само прѣкрасната *Клавдия* не убили. *Хензерихъ* казалъ на хубавата дѣвойка:

— *Клавдио*, ти ще тръгнешъ съ насъ. Ще бждешъ моя жена...

— До когато очитѣ ми виждатъ бѣлия свѣтъ, до тогава азъ нѣма да бжда жена на убиеца на моитѣ родители, гордо заявила смѣлата римлянка. — Ти можешъ да ме убиешъ, *Хензерихъ*, но да ме принудишъ да дойда съ тебе, това неможешъ...